

ÍNDEX

ÍNDEX I

BIBLIOGRAFIA I

ROLLING... STONES II

UN PETIT RESUM DE: THE ROLLING STONES III

EL DEBUT OFICIAL IV

SORGEIX LA LLEGENDA NEGRA V

REBUDJATS PER ED SULLIVAN VI

UNA CANÇÓ PER A UNA DÈCADA VII

LA FI DEL SOMNI VIII

BIBLIOGRAFIA

Text i fotografies:

LOS INOLVIDABLES Ed. SALVAT. Volumes 3 i 5

V

an ser la cara obscura del rock and roll. La representació de tot el negatiu que podia significar aquest gènere per la societat constituïda. Mai van volguer sortir d'aquest esquema. Ni van pretendre honors ni van rebaixar la seva agresivitat musical i sexual per congraciarse amb la societat que els feia milionaris. La seva carrera va ser un exemple clar de contradicció. No són Caballers del Imperi, ni han aconseguit cap condecoració. Les seves cançons representen la marginació de la joventut universal i per això I can't get no satisfaction, (No puc aconseguir la satisfacció) es va convertir en el seu himne i en el de tota una generació.

UN PETIT RESUM DE: THE ROLLING STONES

Jagger i Richards es van conèixer a Kent, a la escola primària, però és al 1960 quan descobreixen el seu mutu interès per el r&b i comencen a tocar en diversos grups de la escola londinenca. El primer embrió del que serien els Rolling es dona a l'Alexis Korner Blues Incorporated, un pioner del blues britànic. A principis del 1962 hi coincideixen amb Jones i el pianista Ian Steward. Al juliol d'aquest mateix any ja actuen amb el nom de The Rolling Stones (que prenen d'una cançó de Muddy Waters) i entre finals d'any i principis de 1963 incorporen a les seves files a Wyman y Watts. Després de diverses actuacions al club Crawdaddy's, en Richmond, la seva reputació comença a estendre's i Andrew Loog Oldham s'interessa per ells. Poc temps després es converteix en el seu mànager i negocia el seu contracte amb Decca. El primer single que editen és una versió de Chuck Berry, Move on(63), que no obté massa èxit. A partir d'aquí, Oldham posa en marxa la transformació dels Rolling en els bad boys del pop britànic, en contraposició a la imatge gairebé familiar que tenen els Beatles. És el combustible que necessiten. El seu primer LP homònim, compostat en la seva major part de versions r&b, arriba al número 1 de les llistes angleses. Al 1965 comencen el seu procés de mitificació, derivant el contingut dels seus discs a un furios pop-rock, tot i que amb un fort fos de blues creat per el

tàndem Jogger–Richards. I Aviat arriba el seu primer clàssic, número 1 a ambdós costats de l'Atlàntic, (I caan't get no) Satisfaction. A partir d'aquí i durant la resta dels 60, es converteixen en la més important banda de rock mundial (compartint el títol amb els Beatles, és clar). Amb Let's spend the right together son censurats al Ed Sullivan Show: Jogger, Richards i Jones son acusats de possessió de drogues i les relacions del propi Jogger i Marianne Faithfull son constant motiu d'escàndol. En general els consideren una influència perniciosa per la joventut. La dècada es tancaria tràgicament amb la mort, poc després de la seva sortida del grup, del guitarrista Brian Jones. Pel que fa al musical, ha estat marcat per el gran nivell de qualitat de producció i discs com Beggars banquet i Let it bleed son potser les seves millors creacions. Als 70 els Stones son ja una institució, vivint gairebé en el circuit de la jec-set, amb constants canvis de residència per evitar problemes amb els impostos, mentre els seus discs gaudeixen d'una audiència massiva i els seus concerts prenen la categoria d'events. Acaben els 60 amb l'omenatge a Jones en un macroconcert a Hyde Park on presenten el seu substitut Mick Taylor i inauguren els 70 amb el tràgic concert de Altamont, on un fan és assassinat. Taylor, al no poguer resistir la pressió, és substituït al 1974 per Ran Wood. De mica en mica van perdent el seu lloc de dipositaris de la rebel·lia juvenil, cosa que es confirma amb l'estil punk del 77. A partir de 1971 graben per el seu propi segell àlbums que, sense ser tan complerts com avans, solen contenir com a mínim un parell de grans cançons. Son temes com Brown Sugar(71), Angie(73), It's only rock and roll(7) o Miss you(78). Als 80 mantenen la seva setela llegendària, tot i que amb menor regularitat pel que fa al nivell de qualitat i treball en comú. Al 1981, la seva gira americana és un complet èxit, batint rècords de recaudació, al igual que el seu disc Tattoo you, el millor en diferents anys. A l'any següent repeteixen venda amb l'LP en directe Still life i de nou amb Undercover, a pesar que aquest últim no obté excessives lloances. Al 85 firmen contracte amb CBS, que estrenen amb Dirty work, dedicant a la memòria del desaparegut Ian Stewart. Des de llavors, els membres del grup comencen a desenvolupar projectes en solitari.

EL DEBUT OFICIAL

El juliol de 1962 es va concretant la operació que va donar com a resultat la creació dels Rolling Stones. La banda d'Alexis és contractada per tocar els dijous a la tarda a un programa de la BBC Jazz Club. El contracte només és per sis músics, per tant, han de prescindir de Mick. Però a la vegada, el grup necessita buscar un suplent per cobrir el seu lloc en el Marquee londinenc, on tenen un nou contracte fíx. El grup que s'emporta el premi son els Rolling, que llavors eren sis. El debut oficial es va produir el 12 de juliol de 62 i tres mesos mes tard ja estaven gravant unes maquetes que cap casa discogràfica va volguer. El 62 acaba amb la incorporació de Bill Wyman com a baixista.

Uns mesos després, Charlie Watts, que treballava a una agència de publicitat i tocava de tant en tant la bateria amb la Blues Incorporated, cedeix a les seves pretensions i, a pesar de les seves prevencions econòmiques, canvia a Tony Chapman. En aquest moment el grup té ja als 5 Stones oficials a més del pianista Ian Stewart. Com a sextet grabaven una nova maqueta que com la anterior, no serveix de res. A l'abril de 1963 apareix la primera senyal en premsa del seu treball.

Alertat per l'èxit que estan tenint al club, Andrew Oldham, que havia treballat a l'equip de promoció dels Beatles, es presenta Richmond i s'ofereix com a màneger del grup. Andrew només té 19 anys, però els Stones accepten. La seva primera decisió és de deixar a Ian Stewart. Vuit dies després ja aconsegueix que una revista prestigiosa (New Mirror) tituli un dels seus articles Rolling Stones, genuine rhythm and blues. En aquest mateix mes de maig firmen el seu primer contracte amb Decca i precisament amb el seu director artístic Dick Rowe.

SORGEIX LA LLEGENDA NEGRA

Al 64 comença l'explosió Rolling Stones. Al gener, mentre els Beatles se'n van a la conquesta d'Amèrica, ells fan la seva primera gira i les crítiques de premsa comencen a destacar el seu aspecte, el salvatgisme de la seva posada en escena i els disturbis que produeixen entre la seva afevorida audiència. Els Beatles havien anat suavitzant la seva música i el seu aspecte. Voluntaria o involuntariament, estaven polaritzant l'atenció del

públic britànic i convertint-se en l'únic rival possible dels Beatles.

Les notícies musicals s'alteraven amb algunes de mes pintoresques. Quan a l'abril del 64 llancen la seva pròpia versió del Not fade away de Buddy Holly amb el productor Phil Spector tocant les maraques, la premsa prefereix divulgar les declaracions del president de la Federació Inglesa de Perruqueria oferint un tallat de cabell gratuït als Rolling que son, al seu entendre, el grup pitjor pentinat de tot Anglaterra. Oldman sabia que totes aquestes notícies afavorien la imatge del grup i quan van llançar el mercat el seu primer LP tenen ja 100.000 exemplars reservats a les botigues. Davant la garantia del èxit que la xifra representa, Oldham afageix un truc més a la seva estratègia: el primer disc de la història en el que no hi figura el nom del intèrpret a la portada. No fa falta, perquè es converteix en el número 1.

REBUDJATS PER ED SULLIVAN

Al 1964 és un any molt intens per el grup. A l'octubre Brian Jones consumeix una dosi excessiva de drogues i és a un pas de morir-se. A finals de mes, i durant la seva segona gira per els EE.UU., son rebudjats al show de Ed Sullivan que només accepta a grups de primera fila i posa a Dave Clark Five com a exemple del tipus de músics que vol portar al seu programa. Per compensar, tres dies més tard actuen, per una altra cadena de TV, en un show de la millor música negra, tenint com a companys a Chuck Berry, James Brown i Marvin Gaye. Quan tornen a Anglaterra, la BBC, farta dels seus desplants, prohibeix temporalment els seus discs. El seu delictes: haver arribat tard a un parell de programes als quals estaven canvidats.

Al acabar l'any, els Stones fan un anunci al New Musical Express desitjant bones festes als perruquers d'Anglaterra i a les seves famílies. Acavada la temporada, els Stones poden mirar amb satisfacció el terreny recoregut. No han superat els Beatles, però ningú els discuteix el segon lloc a Anglaterra, el que, en aquests moments, significa ser els segons a nivell mundial, ja que els anglesos estàn arrasant el món i a tot arreu es parla de la invasió britànica.

En la història de la música pop hi ha hagut etapes d'indecisió, sense cap estil o artista preponderants, el que feia que els artistes poguessin expressar millor la seva creativitat, sense punts de referència en els que basar el seu treball. Hi ha hagut també altres moments en que la força d'algun artista determinat ha aconseguit moure cents o mils de cantants cap al mateix sentit. El triomf dels Beatles aconsegueix que entre 1964 i 1968 tot el que portés l'etiqueta de rock o pop anglés, i més si era referent a Lívèrpool, es convertís automàticament en un triomf garantitzat a qualsevol lloc del món.

UNA CANÇÓ PER A UNA DÈCADA

L'any 65 és un continu viatge per el món, realitzant noves gires per Anglaterra, els EE.UU. i fins les antípodes. Al gener encapçalen una gira per Austràlia portant com a companys a Roy Orbison i Dione Warwick. Durant un altre tour, aquesta vegada per els EE.UU., al costat d'una piscina a Tampa, Florida, sorgeix la idea de la millor cançó de la història dels Stones. Durant una nit d'insomni, per el cap de Keith Richard va començar a rondar un riff de guitarra (que més tard reconeixeria com a tributari del Dancing in the street de les Vandellas), que li semblava apropiat per fer una nova cançó. Quan al matí li ho explicà a Mick, va començar a treballar en la lletra de Satisfaction, que per la seva simplicitat no acabava d'agradar a Keith, que la veia com una balada folk de les de moda per aquell temps. Però Mick sí que creia en la cançó i la van contemplar rapidament. Quan va apareixer el disc no només va ser el número 1 dels Stones als EE.UU., sinó que també una de les 3 o 4 cançons més representatives d'una època. Una generació que començava a disfrutar d'una inusitada etapa de benestar econòmic, que estava lluny de guitarres i conflictes importants, feia seva una cançó que assegurava no podrien aconseguir la satisfacció; igual que havia pres com imne la utòpica Blowin' in the wind de Dylan i Los sonidos del silencio de Simon & Garfunkel, cant a la societat i a la incomunicació a la era del progrés de les comunicacions col·lectives i individuals. L'èxit d'aquestes cançons, i sobre tot la seva espectacularitat com a part del patrimoni col·lectiu d'una generació, explica també alguns dels problemes més profunds que viu aquesta joventut i que saltaran al primer pla uns anys després amb el fenomen hippy o el

maig francés.

(I CAN'T GET NO) SATISFACTION

I can't get no satisfaction,

I can't get no satisfaccion

And I try, and I try, and I try, and I try.

I can't get no, I can't get no...

When I'm driving my car

And that man comes on the radio

And he's telling me more and more

About some useless information

Supposed to fire my imagination,

I can't get no, no, no, no.

Hey, hey, hey that's what I say.

I can't get no satisfaction,

I can't get no satisfaction

And I try, and I try, and I try, and I try.

I can't get no, I can't get no...

When I'm watching my T.V.

And that man comes on to tell me

How white my shirts can be,

Well, he can't be a man

`Cause he doesn't smoke

The same cigarettes as me.

I can't get no, no, no, no

Hey, hey, hey that's what I say.

I can't get no...

When I'm riding `round the world
And I'm doin' this and I'm singin `n that
And I'm tryin' to make some girl
Who tells me Baby, you'd better come back
Maybe next week,
`Cause you see I'm on a losing streak,
I can't get no, no, no, no.
Hey, hey, hey that's what I say.
I can't get no...LA FI DEL SOMNI

És el final d'una era. Mick Jagger, que ja havia debutat al cine amb Performance, se'n va a Austràlia amb la seva nòvia. Marianne Faithfull, per protagonitzar Ned Kelly. Dos dies després, la que intenta el suïcidi és Marianne, després de la decisió de Mick de tallar les seves relacions. A finals d'any fan una gira per Amèrica i decideixen tancar-la amb un altre festival gratuït a Altamont, per reviuere el clima del concert de Hyde Park.

Acava també el seu contracte amb Decca, que pretén renovar-los. Ells s'hi neguen i fan la famosa frase: Prefereixo a la màfia que a la Decca.

Un cop lliures per decidir les seves portades, els Rolling encarreguen a Andy Warhol el disseny de Sticky fingers, el seu primer àlbum realment propi. Una portada en la que hi figuren uns pantalons texans masculins, la cremallera de la qual, autèntica, pot obrir-se i tancar-se. A alguns països la portada és prohibida i aquesta és substituïda per una altra, ambé feta per els Rolling.

Fins el 74, la seva carrera, instalats a la Costa Brava francesa per evitar la pressió del fisc, és bastant tranquil·la, tot i que de tant en tant sorgeixen petits escàndols per els texts d'algunes de les seves cançons. A aquest 1974 Mick Taylor abandona el grup per trobar-se excessivament pressionat per la popularitat. El lloc és ocupat per Ron Wood, membre de The Faces, que entra primer com a músic contractat i sis mesos després com un Rolling de plè dret.

Tot i així, els Rolling han sobreviscut fins els anys noranta, tot i que dosificant les seves gravacions i aparicions en públic. Alguns d'ells han gravat en solitari, però la seva gran especialitat ha sigut les gires, que han funcionat sempre amb milions d'espectadors i amb xifres no menys importants, en dòlars i lliures, d'ingressos per la banda. A més, Mick grava alguns temes a duet amb David Bowie o Michael Jackson, confirmant la seva categoria de primeríssima figura del pop mundial. Les relacions del baix Bill Wyman amb Mandy Smith, menor d'edat, provoquen una altra petita convulsió que s'apaga amb la boda de la parella. I així, entre períodes de silenci absolut etapes de gran activitat, es desenvolupa la vida d'un grup que s'ha autodenominat com la millor banda del rock & roll mundial.

I